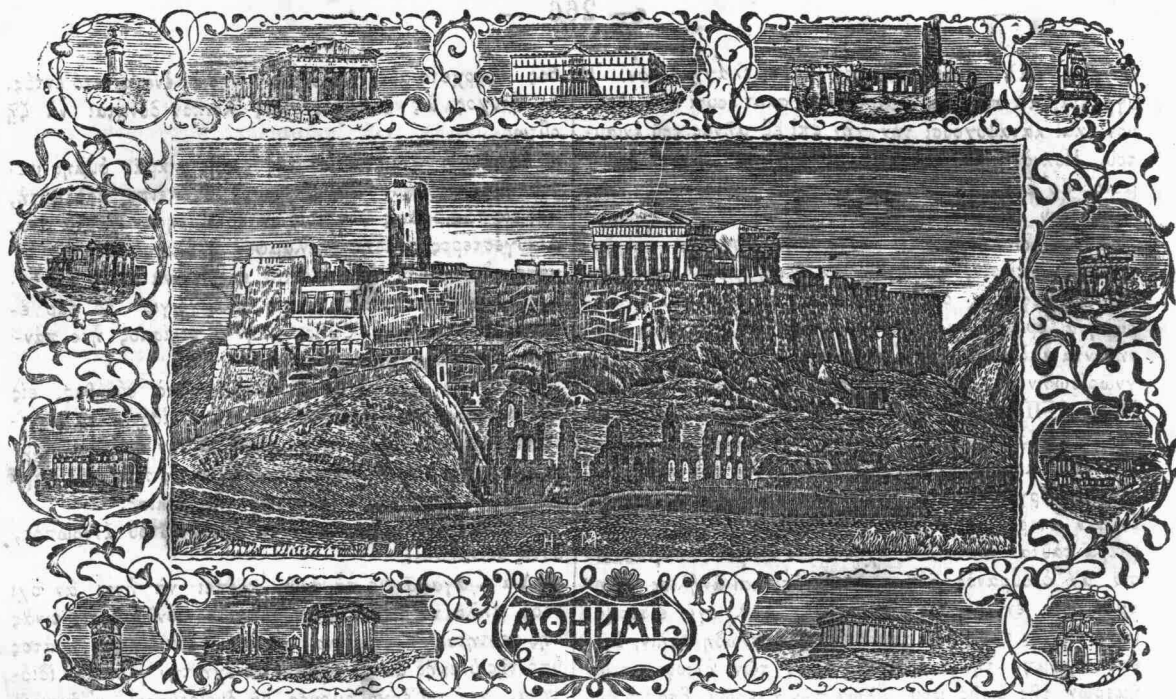

HERTZER

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 108.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1852.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ.

(RESIGNATION.)

—ο—

Υπὸ τῆς κομίσσης D' ARBOUVILLE, συγγραφέως
τοῦ Ἱατροῦ τοῦ χορίου καὶ τῆς Χρηστίνης.

—ο—

Θέλω διηγηθῆ ἀπλῶς, ὅτι εἶδον, μίαν τῶν μελο-
χολικῶν ἀναμνήσεων τῆς ζωῆς μου, ἓνα τῶν διαλο-
γισμῶν ἐκείνων, πρὸς οὐς φέρεται ἡ ψυχὴ μετὰ γλυ-
κυθύμου τινος θλίψεως, ὅτε ἐπέρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀ-
θυμίας καὶ ἀποκαρτερήσεως. Ἐκ τῶν ἀναμνήσεων καὶ
τῶν διαλογισμῶν τούτων ἀναπέμπεται ὡσεὶ ἀπότα-
ξις τις πρὸς τὰς ζωηροτάτας ἐλπίδας τοῦ κόσμου τού-
του, αὐταπάρνησις τῆς, καταπραΰνουσα τοὺς ἐνδομύ-
χους ἡμῶν κλαυθμούς καὶ πρὸς σιωπηλὴν τινα ὑπο-
ταγὴν εἰς τὸ πεπρωμένον καλοῦσα ἡμᾶς.

Ἐάν ποτε αἱ σελίδες αὗται ἀναγνωσθῶσι, δὲν θέ-
λω νὰ τὰς ἀναγνώσωσιν ὅσοι εὐτυχεῖς, ὅσοι καθ' ὅλα
εὐτυχεῖς. Δι' αὐτοὺς οὐδὲν ὑπάρχει, οὐκ ἐπινοήσεις,

οὐκ ἐ συμβάντα. Ἄλλ' εἰσὶ καρδιαί, αἵτινες ὑπέφερον ὀλί-
γον, ὠνειροπόλησαν πλεῖστον, καὶ αἵτινες εὐκόλως ὑπὸ
θλίψεως καταλαμβάνονται. Ἄν αἱ τοιαῦται καρδιαί δι-
δωσι θλίψιν τινα, ἂν ἡχὸς τις ὁμοιάζων στεναγμὸν τὰς
προσβάλλῃ, σταματῶσιν, ἀκούουσι καὶ συμπονοῦσι.
Πρὸς ταύτας δύναμαι νὰ λαλήσω, νὰ διηγηθῶ ἱστο-
ρίαν ἀπλήν ὡς πᾶν ὅτι ἀληθές, καὶ παθητικὴν ὡς πᾶν
ὅτι ἀπλοῦν.

Εἰς τὰ σύνορα τῆς βορείου Γαλλίας πρὸς τὴν Βελ-
γικὴν, ὑπάρχει μικροτάτη τις πόλις, ἀσημὸς καὶ ἄ-
γνωστος. Ὡς ἐκ' τοῦ ἐνδεχομένου πολέμου τινος, ἡ πό-
λις αὕτη περιεκυκλώθη ὑπὸ φρουρίων καὶ ὀχυρωμά-
των, ἅτινα φαίνονται καταπίοντα τὰ πενιχρὰ οἰ-
κήματα, τὰ ἐξορισκόμενα εἰς τὸ κέντρον. Ἀφ' ἧς πε-
ριβλήθη ὑπὸ πλέγματος τειχῶν, ἡ πτωχὴ πόλις οὐ-
δεμίαν σκίαν τῆς εἶδε πλέον ἀνεγειρομένην ἐπὶ τῆς
χλοερᾶς πεδιάδος, τῆς περὶ αὐτὴν ἐκτεινομένης. Καθ' ὅ-
σον δὲ ἠύξησεν ὁ πληθυσμὸς τῆς, κατὰ τοσοῦτον ἡ-
λαττώθησαν αἱ πλατεῖαι τῆς, ἐστένευσαν αἱ ὁδοὶ τῆς,
ἐθυσίασθη ἡ ἔκτασις, ἡ εὐθυγραμμία, ἡ ἐδξικία. Αἱ οἰ-
κίαι ἐπεσωρευμέναι οὕτως ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ
πνιγόμεναι ἀπὸ τὰ τείχη τῶν ὀχυρωμάτων, παρουσιάζ-
ουσιν μακρόθεν τὴν ὄψιν εὐρείας τινὸς εἰρκτικῆς.

Τὸ κλίμα τῆς βορείου Γαλλίας δὲν εἶναι μὲν πολὺ

ψυχρὸν, ἀλλ' εἶναι πένθιμον καὶ μελαγχολικόν. Ἡ ὑγρασία, τὰ σύννεφα καὶ ἡ χιὼν σκοτιζοῦσι τὸν οὐρανὸν καὶ καταψύχουσι τὴν γῆν ἐπὶ ἑξ μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Πυκνὸς καὶ μέλας καπνὸς γαιανθράκων, ὑψόμενος ἀφ' ἐκάστης οἰκίας, αὐξάνει ἐτι πλέον τὴν κατηφῇ ὅσιν τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως τῆς Ἀρκτου.

Δὲν θέλω λησμονήσῃ ποτὲ τὴν κρυεράν καὶ λυπηρὰν ἐντύπωσιν, ἣν ἠθάρυθη, διερχομένη τὴν περιαιρετὴν γέφυραν, δι' ἧς ἡ εἰσοδος εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ρώτησα ἐμαυτὴν μετὰ τρόμου, ἐάν ὑπῆρχον ὄντα γεννηθέντα καὶ μέλλοντα ν' ἀποθάνωσιν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσωσιν ἄλλο τι μέρος γῆς. Ναι, ὑπῆρχον τοιαῦτα. Ἀλλ' ἡ Πρόνοια, ἥτις διαφυλάττει εὐεργεσίας καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς στερήσεσι, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει, ἔδωκεν εἰς τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως ταύτης τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐργασίας, τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀποκτήσωσιν τὴν ὁποίαν στεροῦνται εὐζωΐαν, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ δυσμοῖρα ταῦτα τέκνα δὲν ἔχουσιν τὸν καιρὸν νὰ βλέπωσιν ἂν ὁ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινὸς καὶ ἀνήλιος. Λησμονοῦσιν ἐκεῖνα, ὧν στεροῦνται. Ἀλλ' ἐγὼ εἰσερχομένη εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην καὶ καπνώδη πόλιν, ἐγὼ ἐπεκαλούμην τὴν ἀνάμνησιν ὧν τῶν ἡλιοφωτιστῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς μου, ὧν τῶν ἡμερῶν, ὅσας διήλθον ἐν ἐλευθερίᾳ, ἔχουσα οὐρανὸν αἰθριον ἐπὶ κεφαλῇ καὶ ἔκτασιν ἐνώπιόν μου. Τότε μόνον διανοήθη νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεὸν δι' ὅσα ἐθεώρησα ὡς δῶρα κοινὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὸ φῶς, τὸν ἀέρα. τὸν ὀρίζοντα.

Κατ' ὅσον ἦν ἐν ἡμῖσι ἔτος τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐμελλον ἴσως νὰ δυσανασχετήσω κατὰ τῆς μακρᾶς ταύτης αἰχμαλωσίας, ὅτε μὲ συνέβη τὸ ἑξῆς.

Ὅπως ἐξέλθω τῆς μιᾶς τῶν πυλῶν τοῦ φρουρίου ἐχρεώσθην καθ' ἐκάστην, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸν περιπάτον, νὰ καταδαίνω μικρὰν τινα ῥύμην ὁμοιάζουσαν κλίμακα. Διερχομένη τὴν στενὴν ταύτην καὶ σκοτεινὴν ὁδὸν, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐβαινον σπεύδουσα καὶ διὰ τοῦ λογιζομῆ καὶ διὰ τῶν βημάτων μου νὰ φθάσω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλ' ἡμέρα νινί, οἱ ὀφθαλμοί μου τυχαίως ἐσταμάτησαν ἐπὶ πτωχῆς τινος οἰκίας, μόνης, ἥτις ἐφαίνετο κατοικοῦμένη. Εἶχεν μίαν μόνον ὁροφὴν ἰσόγειον, δύο παραθύρα, καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν μίαν μικρὰν πύλιν. Ἀνωθεν δὲ ὑπερῶα τινα.

Οἱ τοῖχοι τῆς οἰκίας ἦσαν χρώματος φαιοῦ, τὰ δὲ παράθυρα εἶχον πλεῖστα μικρὰ ὑελώματα ἐκ πραινῶπου καὶ χονδρῶ ὑαλοῦ. Τὸ φῶς βεβαίως δὲν ἤδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὸ πρόσκομμα τοῦτο ἵνα εἰσδύσῃ εἰς τὸ ἐνδοτικόν τοῦ οἰκίματος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ ῥύμη ἦτον τοσοῦτον στενὴ, ὥστε οὐδέποτε εἰσερχόμενος ἐν αὐτῇ ὁ ἥλιος. Σκιά λοιπὸν διηνεκῆς καὶ ψυχρὸς ἐβασίλευον αὐτοῦ, ὅσον θερμὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ ἡμέρα.

Τὸν χειμῶνα, ὅταν ἡ χιὼν ἐπιγυνοῖτο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς μικρᾶς ῥύμης, ἀδύνατον ἦτο νὰ κάμῃ τις βῆμα, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ πέσῃ ὡς ἐκ τούτου ἡ ὁδὸς ἦτο ἐρημὸς τις, τὴν ὁποίαν μόνη ἐγὼ διερχόμην ἀπαξ τῆς ἡμέρας. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ν' ἀπαντήσω ἡ νὰ ἴδω οὔτε ἐν πτηνὸν ἐλθόν νὰ καθίσῃ πρὸς στιγμὴν, ἐπὶ τῶν σχισμᾶδων τοῦ τέλους. Ἐλπίζω, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν, ὅτι ἡ θλιβερά αὕτη οἰκία κατοικεῖται μόνον ὑπὸ ἀνθρώπων, εἰς τὸ τέρμα ὄντων τῆς ὑπάρξεώς των, καὶ τῶν ὁποίων τὸ γεγραμμένον σῶμα δὲν δύναται πλέον οὔτε νὰ λυπηταί, οὔτε νὰ ποθῇ. Εἶναι φρικτὸν νέος τις ὢν νὰ ζῇ ἐν αὐτῇ.

Ἡ μικρὰ οἰκία ἦτο πάντοτε σιωπηλὴ. Οὐδεὶς θόρυ-

βος ἐξήρχετο αὐτῆς, οὐδεμία κίνησις ἐνεφαίνετο ἐντός. — ἤσυχος ὡς ὁ τάφος. Γίς λοιπὸν δύναται νὰ ζῇ οὕτως;

Ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ὁ πάγος τῆς μικρᾶς ῥύμης μετεβλήθη εἰς ὑγρασίαν, μεχριστοῦ ἐξέλειπε καὶ αὐτὴ, καὶ εἰς τὰς βάσεις τῶν τοίχων ἐβλάστησαν χόρτα τινά, Διαιγέστερος ἐπίσης ἐπέλαμψεν ὁ ὀλίγος οὐρανός, ὃν μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο τις ἐκείθεν νὰ διῇ, καὶ τέλος, εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο καταγῶγιον τὸ ἔαρ ἐπέχυσεν σκιάν τινα ζωῆς, πλην ὁ οἰκίσκος ἦτο πάντοτε σιωπηλὸς καὶ ἀθρόβος.

Κατὰ τὸν ἰούνιον, ἐπορευόμην ὡς τὸ σῆνθος, εἰς τὸν καθημερινὸν περιπάτόν μου, ὅτε εἶδον μετὰ μεγίστης θλίψεως, ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἐκφρασιν ταύτην, μικρὰν δέσμην ἰων, τεθειμένων ἐντὸς ποτηρίου παρὰ τὰς ἄκρας ἐνὸς τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

— Ἀ! ἀνέκραξα, ὑπάρχει λοιπὸν αὐτοῦ ἀνθρωπός, ὅστις δεινοπαθεῖ.

Διὰ ν' ἀγαπᾷ τις τὰ ἄνθη πρέπει νὰ ἦναι ἂν ὄχι νέος, ἀλλὰ νὰ διεφύλαξε τοῦλάχιστον ἐνθυμήσεις τινὰς τῆς νεότητος· πρέπει νὰ μὴ κυριεύεται κατὰ κράτος ὑπὸ τῆς ὕλικῆς ζωῆς· πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν γλυκερὰν ἰδιότητα, καὶ τοι ἐργαζόμενος, νὰ ὀνειρεύεται, ν' ἀναπολῇ, νὰ ἐλπίζῃ. Ἡ ἐκ τῆς εὐωδίας ἄνθους τινος προσγινόμενη τέρψις ἐμφαίνει ἀδρότητα ψυχῆς. Εἶναι ὡς μὲν ὅσον τι ποιήσεως καὶ ἰδανικοῦ ὑπεισοδίου ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς. Ὅταν, βλέπω ν' ἀγαπῶνται τὰ ἄνθη ἀπὸ ἄτομα, διάγοντα βίον πτωχὸν καὶ πολὺπον, προαισθάνομαι ὅτι ὑπάρχει πάλιν μετὰ τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ὁρμῶν τῆς καρδίας. Μοί φαίνεται, ὅτι ἤξεύρω νὰ λαλήσω, δύναμαι νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' ἐκείνου, ὅστις καλλιεργῶν ἀνθὺλλίον τι παρὰ τὸν τοῖχον τῆς καλύβης του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δέσμη αὕτη τῶν ἰων μ' ἐμελαγχόλησεν, ἔλεγον τὰ ἄνθη ἐκεῖνα. α Εἶναι τις ἐνταῖθα, ὅστις ζῇ ποδῶν τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιον, τὴν εὐτυχίαν· ὅστις αἰσθάνεται πᾶν, οὐτινος στερεῖται, εἰς τις τοσοῦτον ἐνδεῆς ἀπολαύσεων, ὥστε εἰμῆθα ὑμεῖς, τὰ πτωχὰ ἴα, ὡς χαρμοσύνη τῆς ζωῆς του».

Μελογχολικῶς ἐθεώρουν τὴν ἀνθοδέσμην ἐκείνην. Ἡρώτων ἂν τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ σκότος τῆς μικρᾶς ὁδοῦ δὲν ἐμελλε νὰ τὰ μαράνῃ ταχέως. Ἐὰν ἐσμπάθουν ἤθελε νὰ τὰ διατηρήσω ἐπὶ πολὺ δι' ἐκεῖνον, ὅστις τὰ ἡγάπα.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπανῆλθον. Τὰ ἄνθη εἶχαν ὑποφέρει ἐκ τῆς μιᾶς ταύτης ἡμέρας τῆς ὑπάρξεώς των. Εἶχαν γηράσει, καὶ τὰ ἄχρωμα πέταλά των ἐκλινον ἐπ' ἄλληλα· ἔσωζον μ' ὅλα ταῦτα εὐωδίαν τινα καὶ ἔλαβον περιποίησιν. Προχωροῦσα, εἶδον ὅτι τὸ παράθυρον ἦτον διηνεγχεμένον. Ἀκτίς, δὲν λέγω τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τῆς ἡμέρας εἰσέδουεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐφώτιζε μόνον καθεύων, ἐνῶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸ σκότος καθίστατο βαθύτερον, ὥστε οὐδὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνω.

Ἐπανῆλθον καὶ τὴν ἐπούριον· ἦτον ἡμέρα θερινὴ σχεδὸν τὰ πτηνὰ ὅλα ἐκελάδουν, τὰ δένδρα ὅλα ἐβλαστοβόλουν, μυρία ζωῦρα ἐβόμβουν, τὰ πάντα διεφώτιζεν ὁ ἥλιος. Πανταχοῦ διεχέετο ζωὴ, χαρὰ σχεδὸν πανταχοῦ.

Ἐν τῶν παραθύρων τοῦ οἰκίσκου ἦτον ὀλάνοικτον. Ἐβλήσασα καὶ εἶδον γυναῖκα καθορμένην καὶ ἐργαζομένην παρ' αὐτό. Τὸ πρῶτον δὲ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα μου ἐπηρέησε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἡ ὄψις τῆς κατωικίας τῆς μ' ἐνέπνευσε. Δὲν μὲ ἦτο δυνατόν νὰ εἶπω τὴν ἡλικίαν τῆς γυναικὸς ταύτης. Δὲν ἦτο πλέον πολ-

λά νέα, δὲν ἦτον, ἡ δὲν ἦτο πλέον εὐμορφος, ἦτο ὠχρὰ, ἀσθενὴς ἡ θελημένη, δὲν ἡδυνάμην, καὶ διακρίνω. Τὸ βέβαιον δὲ ἦτον, οἱ ἦσαν γλυκεῖς εἰ χαρακτήρες τοῦ προσώπου της, οἱ ἡ ἑλλειψις αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος δυνατόν νὰ πηρήχεται ἐκ τῆς θλίψεως ἐπίσης ὡς καὶ ἐκ τοῦ προβεβηκότος τῆς ηλικίας, οἱ ὠχρότης ἐκείνη, ἐὰν δὲν ἰλύπη τὴν καρδίαν. ἤθελε φανῇ ἔχουσα θελγητρὸν τι πλησίον τοῦ μελανόχρου τῶν μαλλίων της, ἦτο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ της. Λεπτὴ ἡ ἐξησθημένη, εἶχε τὰς χεῖρας λευκάς, ἀλλὰ κατὰ τι δασύδεις καὶ ἐπιμήχεις. Ἐφόρει ἐσθῆτα φαῖν, ποδιὰν μαύρην, μικρὸν περιλαίμιον λευκὸν καὶ λεῖον, καὶ τὰ ἱα, ἅτινα ἤθουν πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ παραθύρου της, κεκρυμμένα σχεδὸν ἐντὸς πτυχῆς τινος τοῦ κόλπου της, ἐτέθησαν αὐτοῦ, ὥπως μὴ ἀπολεσθῇ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸν ὄρωμα.

Ἵψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μ' ἐχαίρετ' ὅτε τὴν εἶδον καλῆτερον. ἦτο νέα εἰσέτι, ἀλλὰ ἡ νεότης τοσοῦτον ὀλίγον ἐμελλεν ἀκόμη νὰ τὴν διακοσμή, ὥστε ἡ τελευταία αὐτῆς ἀκτὶς τῆς ἐθλίβει τὸν ὀφθαλμὸν. Προφανῶς εἶχεν αὐτὴ ὑποφέρει ἀλλ' ἴσως ἄνευ πάλης, ἄνευ παραπόνων, καὶ σχεδὸν ἄνευ θαυμάτων ἡ φυσιογνωμία της ἐδείκνυε σιωπὴν, ὑποταγὴν καὶ ἡσυχίαν, ἀλλ' ἡ ἡσυχία αὐτῆς ἦτο ἡ διαδεχομένη τὸν θάνατον. Ἐβανταζόμην ὅτι οὐδὲν κλονισμὸν ὑπέστη, οἱ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐπὶ πολλὴ ἐφθερίετο, καὶ εἴτα ἐσέβηθη, οἱ δὲν συνεθλάσθη, ἀλλ' ἐκλινεν, ἐκυψεν, εἴτα ἔπεσε καταγῆς ἄνευ κρότου, ἄνευ σπαραγμῶν.

Καί, τὸ βλέμμα, ἡ φυσιογνωμία, ἡ στάσις τῆς γυναικὸς ἔλεγον πάντα ταῦτα. Ἵπάρχουσιν ἄτομα, ἅτινα βλέποντά σας μόνον, οἱ δὲν ὁμιλοῦσι καὶ τὰ ὅποια ἐνθυμεῖσθε, ἔστω καὶ ἐν λεπτοῖς ἂν εὐρέθητε μετ' αὐτῶν.

Καθεκάστην τὴν εὗρισκον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Μ' ἐχαίρετα. Ἀκολούθως, τοῦ χρόνου, προϊόντος προσέθεσε περίλυπον τι καὶ γλυκὺ μεδίωμα εἰς τὸν ἀσπασμὸν της. Ἰδοὺ τί ἡδυνήθην νὰ συμπεράνω περὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣν ἐβλεπον καθημένην παρὰ τὸ παράθυρόν της.

Τὴν κυριακὴν δὲν εἰργάζετο. Ἐπίστευσα οἱ ἐξήρχετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι τὴν δευτέραν ἦτο ἡ μικρὰ δέσμη τῶν ἱων εἰς τὸ παράθυρόν της, ἀλλ' ἐμαραίνετο τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας καὶ ἐλάμβανε τὴν θέσιν τῆς ἄλλῃ μόνον τὴν κυριακὴν. Ἐργάζοντο ἀκόμη οἱ ἦτο σχεδὸν ἐνδεῆς καὶ οἱ εἰργάζετο κρυφίως διὰ νὰ ζῇ, διότι ἐκέντα ἐπὶ ὠραίων καὶ πλουσίων μουσελινῶν, αὐτὴν δὲ τὴν ἐβλεπον πάντοτε ἀπλούστατα καὶ ταπεινότατα ἐνδεδυμένην. Τέλος δὲν ἦτο μόνη εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἡμέραν τινὰ, φωνὴ τις ἔκραξε προστακτικῶς πως, « Ὅρα » καὶ αὐτὴ ἡ γέρου ἐπείσμενος. Ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν ἐξέφραζε προσταγὴν κυρίου, ἡ Ὅρα δὲν ὑπήκουσεν ὡς ὑπακούει ἡ θεράπαινα. Ἡ βία μετὰ τῆς ὁποίας αὐτὴ ἔτρεξεν ἐδήλου προθυμίαν τῆς καρδίας, καὶ ὅμως ἡ φωνὴ δὲν ἦτον οὐδὲν εὐμενής.

Βουλλογιόσθη, οἱ ἴσως ἡ Ὅρα δὲν ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν οἰκείων της, οἱ μάλιστα τὴν ἐκακομεταχειρίζοντο, ἐνῶ περίλυπος καὶ γλυκεῖα φύσει, ἀφωσιώθη εἰς αὐτοῦς, ἄνευ ἀνταποδόσεως. Ὁ χρόνος παρήγγετο, καὶ καθεκάστην ἐμυσμένη ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὰ τῆς ὑπάρξεως τῆς δυστήνου Ὅρας. Καὶ ὅμως διὰ νὰ μαν-

τεύσω τὰ μυστικὰ αὐτῆς, ἄλλο μέσον ἢ τὸ νὰ διαβρίνω ἅπαξ τῆς ἡμέρας πρὸ τῆς οἰκίας της δὲν εἶχον.

Εἶπον ἤδη, οἱ ἐμεδίκα βλέπουσά με. Μετ' οὐ πολὺ κατὰ τοῦ περιπάτου μου, ἐκοπτον ἄνθη καὶ, μιᾷ πρώτῃ, μετὰ δειλίας καὶ ἀμνηχανοῦσα πως, τὰ κατέθεσα ἐπὶ τοῦ παραθύρου της. Ἡ Ὅρα ἤρυθρίασεν, εἴτα ἐμεδίκασε γλυκύτερον ἐπὶ τοῦ συνήθους. ἔκτοτε, καθεκάστην ἡ Ὅρα εἶχε μίαν δέσμη ἐξ ἄνθων τοῦ ἀγροῦ, εἰς ἃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμίγνυντο φυτὰ τινὰ τοῦ κήπου μου Ἵπῃρχον λοιπὸν θυσάνοι ἄνθων ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἄνθη εἰς τὴν ζώνην τῆς Ὅρας. Τέλος ἔαρ καὶ θέρος ἀνέτειλεν εἰς τὴν μικρὰν σταχτοχρὸν οἰκίαν.

Συνέβη δὲ, ὅτε μίαν ἐσπέραν ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν ἐκ τοῦ περιπάτου μου, καὶ εὗρισκόμεν εἰς τὴν μικρὰν ὁδὸν, ν' ἀρχίστη πιπτουσα ῥιγδαῖα βροχῇ. Ἡ Ὅρα ἐπετάχθη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της, τὴν ἠνοιξε, μ' ἔλαβε τῆς χειρὸς καὶ μ' ἔφερον ἐντὸς, καὶ ὅταν ἤμεθα εἰς τὸν διάδρομον, ὅστις προηγείτο τοῦ θαλάμου, εἰς αὐτὴ συνήθως ἐκάθητο, ἡ πτωχὴ κόρη ἤσπασε τὰς χεῖράς μου, καὶ με βλέμμα ὑγρὸν ἀπὸ δάκρυα,

— Εὐχαριστῶ, με εἶπε.

Πρώτην φορὰν συνωμιλοῦμεν.

Ὁ θάλαμος ἔνθα εἰργάζετο ἡ Ὅρα ἦτο τρόπον τινὰ ἡ αἰθουσα τῆς οἰκίας. Τὸ δάπεδον ἐστρωμένον διὰ πλίνθων τετραγώνων, ἐπάγωνε τοὺς πόδας, σκύμπος ἀρχυρόπλεκτοι ἦσαν αἱ μόναι τοῦ θαλάμου ἔδραι, δύο δὲ πεπαλαιωμένοι τράπεζαι ἐκδύμοντες τὰς δύο γωνίας αὐτοῦ. Τὸ στενὸν καὶ ἐπιμήκες τοῦτο δωμάτιον, φωτιζόμενον ὑπ' ἐνὸς μόνου μικροῦ παραθύρου, ἦτο σκοτεινὸν, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν.

Ὡ! πόσον ἡ Ὅρα εἶχε δίκαιον νὰ κάθεται πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ νὰ ζητῇ ὀλίγον ἀέρα, ὀλίγον φῶς ἵα ζῇ! Ἐνόησα τότε τὴν ὠχρότητα τῆς πτωχῆς νέας, δὲν εἶχεν ἀπολέσει, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε ποτὲ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐφθίνετο, ὡς τὰ ἀναυξῇ ἄνθη, τὰ βλαστήσαντα εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰς σκοτεινὴν τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης ἐπὶ δύο ἐδρῶν ὑψηλοτέρων τῶν ἄλλων, εἶδον δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὅποιους κατ' ἀρχὰς τὸ σκότος μ' ἐμπόδιζε νὰ παρατηρήσω. Ἦσαν εἰς γέρον καὶ μία γυνὴ ἐπίσης ὡς αὐτὸς προβεβηκυῖα. Ἡ γυνὴ ἔπλεκε μακρὰν τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ ἐλῇ, ἦτο ἀέμματος. Ὁ γέρων δὲν ἔκαμνε τίποτε: ὄλεπε ἐμπροσθέν του διὰ βλέμματος ἀνεοῦς, χωρὶς νὰ νύξη. Οὐαί! εἶχεν ὑπερβῇ τὰ συνήθη δρια τῆς ζωῆς καὶ μόνον τὸ σῶμα του, ὑπῆρχεν ἦτον ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τίς τὸν δυστυχὴ γέροντα καὶ νὰ μὴ ἐνοήσῃ οἱ ἦτο παλίμμαις.

Συνεχῶς, ἤθελεν εἰπεῖ τίς, ὅτε ἡ ζωὴ μὴκύνεται ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ ψυχὴ ὀργισμένη διὰ τὰν μακροχρόνιον φυλάκισιν της, ζητεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς εἰρηκτῆς καὶ ἐν τῇ προσπάθειᾳ της, θραύει τὰ δεσμά τὰ συνέχοντα τὴν ἀρμονίαν: διαταράττει τὸ κατωκινημά της. Δὲν ἐφυγε μὲν εἰσέτι, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦναι.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐκρυπτε ἡ μικρὰ σταχτοχρὸς οἰκία ἐν τῇ μονώσῃ αὐτῆς, ἐν τῇ σιωπῇ καὶ τῇ σκοτεινῇ αὐτῆς. Μίαν γυναῖκα τυφλὴν, ἕνα γέροντα παλίμμαιδα, μίαν δυστυχὴ νεάνιδα μαρτυρούσαν προῶς, διότι ἡ νεότης της εἶχε καταβλήθῃ, εἶχε συντριφθῇ ὑπὸ τοῦ

περικυκλῶντος αὐτὴν γήρατος, ὑπὸ τῶν ἀπρηχαιομέ-
ων τοίχων, οἵτινες τὴν ἐκράτουν αἰχμαλώτων!

Καὶ ἀκόμη, ἂν ὁ οὐρανὸς ἐπλάττε τὴν Ὅρσαν μὲ
διάνοιαν περιωρισμένην, οἰκονόμον ἐνεργόν, εἰς μύ-
νας τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας ἀσχολουμένην, εὐτυ-
χῇ διὰ τοὺς κόπους τῆς, ταπεινωμένην ἀπὸ μικρὰ
πράγματα καὶ ὀμιλοῦσαν διὰ τὰ μὴ λέγει τίποτε!
Ἄλλ' ὄχι, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ὁ οὐρανὸς ἐγκατέ-
λειψε μιαν νεάνιδα μελαγχολικὴν, φίλην τῶν ὀνει-
ροπολήσεων, ἐξημεμένην, μαντεύουσαν τὴν ζωὴν, διο-
ρῶσαν τὰς εὐτυχίας τῆς, καὶ ἀγαπῶσαν καὶ αὐτὰς
τοῦ βίου τὰς θλίψεις. Ἐπλάσεν αὐτὴν ὄργανον, οὕτως
ἅπασαι αἱ χορδαὶ ἤδυναντο νὰ ἡχῇσι τὰς μελωδικῇν
ὠδῇν. Καὶ εἰτα κατεδίκασε πάσας εἰς αἰώνιαν σιγὴν.

Οὐαὶ! ἡ τύχη τῆς Ὅρσης ἦτο πολὺ πλέον δυσμοι-
ρος παρ' ὅσον ὑπέθεσα, ὅταν βλέπουσα τὴν ὀχρότητα
καὶ τὴν νάρκωσιν τῆς, τὴν ἐνόμιζον ὑποφερούσα ἔκ τι-
νος συμφορᾶς. Οὐδὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς . . .
οὐδὲν!

Βίδε τὸν χρόνον ἐφαρπάζοντα ἡμέρα τῇ ἡμέρα
τὴν νεότητά τῆς, τὴν καλλονὴν τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς
τὴν ζωὴν τῆς, καὶ οὐδὲν ἐν τούτοις, πάντοτε οὐδὲν,
μόνη δὲ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ λήθη!

Μετέβαινον πολλάκις νὰ ἰδῶ τὴν Ὅρσαν καὶ ἰδοὺ
περίπου πῶς μ' ἐδιηγῆται τὴν ζωὴν τῆς.

— » Ἐγενήθη εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐκ τῆς ὁποίας
οὐδέποτε ἐξῆλθον, ἀλλ' οἱ γονεῖς μου δὲν εἶναι ἐκ τοῦ
τόπου τούτου· εἴμεθα ἐνταῦθα ξένοι, ἀνευ οἰκείου, ἀ-
νευ φίλων. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν ἄδη προδεηκότες, ὅ-
ταν συνεζεύχθησαν. Ποτέ μου δὲν τοὺς ἐγνώρισα νέους.
Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ μου ἔχασε τὸ φῶς τῆς, καὶ
μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἡ πατρικὴ οἰκία ὑ-
πῆρξε πάντοτε σκυθρωπῇ. Οὐδεὶς ἡμῶν ἦτο εὖ-
τυχῆς ἡ παιδικὴ ἡλικία μου παρῆλθε σιωπηλῇ, δὲν
μ' ἐσυγχωρήθη νὰ κάμω τὸν ἐλάχιστον ὀρθόρουν, οὐδέ-
ποτε ἦνωξα τὰ χεῖρά μου διὰ νὰ τραφῶ δῶ, καὶ σπα-
νίως ἔλαβα τὰς θωπείας των. Μετ' ἡγάπων ὅμως οἱ γονεῖς
μου, πλὴν χωρὶς ποτε νὰ μὲ εἰπῶσιν ὅτι ἠρθάνοντο.
Ἐκρίνα τὴν καρδίαν των ἐκ τῆς ἰδικῆς μου, τοὺς ἡγά-
πων καὶ ἐσυμπέρανα, οἱ καὶ αὐτοὶ μὲ ἡγάπων ἐπί-
σης. Ἄλλ' ἡ ζωὴ μου δὲν ἦτο πάντοτε θλιβερὰ, ὅπως
εἶναι σήμερον. Εἶχον μίαν ἀδελφὴν. »

Τὰ ὄμματα τῆς Ὅρσης ἐπλήσθησαν δακρύων· ἀλλὰ
τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν ἔρρευαν. Εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ
μένωσι κεκρυμμένα εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας τῆς
δυστήνου κόρης. Πρὸς σιγὴν σιωπήσασα, ἐπινέλαβε
τὴν διήγησίν τῆς.

— » Εἶχον πρεσβυτέραν ἀδελφὴν· καὶ αὕτη ἦτο σιω-
πηλὴ ὡς ἡ μήτηρ μας, ἀλλ' ἦτο φιλόφρων. γλυκεῖα
συμπαθὴς πρὸς ἐμέ. Ἠγαπώμεθα πολὺ . . . καὶ συνε-
μεριζόμεθα τὰς πρὸς τοὺς γονεῖς μας φροντίδας. Οὐ-
δέποτε ἐλάδομεν τὴν χαρὰν τοῦ νὰ περιδιαβάσωμεν
ὁμοῦ, ἐκεῖ, εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ δάσος, ἐπὶ τοῦ λό-
φου. Μία ἐξ ἡμῶν ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ
περιποιεῖται τὸν γηραιὸν πατέρα μας· ἀλλ' ἡ ἐξελεύσασα
ἔφερεν ἐπιστρέφουσα κλονοὺς τινὰς λευκακάνθους, τοὺς ὁ-
ποίους ἔλοπτεν εἰς τοὺς φράκτας τῶν ἀγρῶν, ἐλάλει εἰς
τὴν ἀδελφὴν τῆς περὶ τοῦ ἡλίου, τῶν δένδρων, τοῦ ἀέρος.
Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἑτέρα ἡμῶν ἐφαντάζετο, ὅτι ἐπερι-
διάβαζε καὶ αὕτη, καὶ τὸ ἐσπέρας εἰργαζόμεθα ὁμοῦ
πλησίον τοῦ λαμπτήρος. Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν
καθότι οἱ γονεῖς μας ὑπνωτων πλησίον μας, ἀλλὰ τοῦ-
λάχιστον ὁσάκις ἡγεύομεν τοὺς ὀρθαλμούς, ἐκάστη ἡ

μῶν συνῆντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἄλλης γλυκὺ
μεϊδιᾶμα. Ἐπειτα ἀναδινάμεν νὰ εὐνασθῶμεν εἰς
τὸν αὐτὸν κοιτῶνα καὶ ἀπεκοιμώμεθα, ἀφοῦ ἐπευχώ-
μεθα πρὸς ἀλλήλας « καλὴν νύκτα, ὑπνὸν ἐλαφρὸν, ἀ-
δελφὴ μου ».

« Δὲν ἔπρεπε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁμοῦ; Μολα-
ταῦτα δὲν παραπονοῦμαι. Ἡ Μάρθα εἶναι εὐτυχὴς
ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανοὺς!

» Δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἡ ἑλλειψὶς ἀέρος, κινήσεως, ἡ
ἴσως, ἑλλειψὶς, εὐτυχίας, ἐπέφερον τὴν νόσον τῆς Μάρ-
θας εἰδὼν αὐτὴν ἀσθενοῦσαν, μαραινομένην, πάσχουσαν.
Οἶμαι! μόνῃ ἐγὼ ἀνησυχῶ δι' αὐτὴν. Ἡ μήτηρ μου
δὲν τὴν ἐδλεπε, καὶ ἡ Μάρθα ποτὲ τῆς δὲν παραπο-
ναίτο. Μετὰ δὲ βραδέως ἠδυνήθη νὰ πείσῃ τὴν ἀδελ-
φὴν μου νὰ προσκαλέσῃ ἰατρον.

» Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Ἐμαράνθη ἐπὶ τινα
εἰσέτι χρόνον καὶ ἔπειτα ἀπέθανε.

» Τὴν προτεραιαν τοῦ θανάτου τῆς, μὲ προσεκά-
λεσε νὰ καθίσω πλησίον τῆς κλινῆς τῆς, ἔλαβε τὴν
χεῖρά μου εἰς τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας, καὶ

— Ἐχε ὑγίαν, πτωχὴ μου Ὅρσα, μὲ εἶπε. Σὲ
μόνην ποθῶ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἐοὐ καρτερικῇ,
φρόντιζε περὶ τῶν γονέων μας, εἶναι ἀγαθοί, Ὅρσα,
μας ἀγαπῶσιν, ἂν καὶ δὲν τὸ λέγουσι πάντοτε, φείδου
τῆς ὑγείας σου, χάριν αὐτῶν, χαῖρε, ἀγαθὴ μου ἀδελ-
φῇ, μὴ κλαῖς πολὺ, δέου συνεχῶς τοῦ Κυρίου, καὶ κα-
λὴν ἐντάμωσιν Ὅρσα!

» Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦρον ἐντεῦθεν τὴν Μάρθαν
κειμένην εἰς τὸ νεκροκράβατόν τῆς, καὶ ἐγὼ ἔμενα
μόνη πλησίον τῶν γονέων μου.

» Ὅταν ἐγνωστοποιήσα τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς
μου εἰς τὴν ἀόμματον μητέρα μας, ἀφῆκε μεγάλῃν
κραυγὴν, ἔλαμα βήματά τινα ἀτακτα εἰς τὸν θά-
λαμον, ἔπειτα ἐγονυπέτησεν· ἐπλησίασα, τὴν ἤγειρε,
καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν καθέδραν τῆς. Ἐκτοτε οὕτε
φωνὴν τινα ἀήτης πλέον, ἀλλ' ἐγένετο μᾶλλον σιωπηλὴ
ἢ ὅσον πρότερον, καὶ τὰ κομβολογία τῆς ἐστρέφοντο
ταχύτερον μετὰ τῶν δακτύλων τῆς.

Δὲν ἔχω σχεδὸν πλέον τίποτε νὰ σοὶ διηγηθῶ. Ὁ
πατὴρ μου ἀπεμαράνθη ἐντελῶς. Ἀπωλέσαμεν μέ-
ρος τῆς περιουσίας μας δι' ἧς ἐζῶμεν ἀνετως· ἡ-
θέλησα ὥστε οἱ γονεῖς μου νὰ μὴ ἐννοήσωσι τοῦτο,
καὶ μὲ ἦτον εὐκόλυν νὰ τοὺς ἀπατήσω· ὁ εἰς δὲν ἐν-
νοεῖ τίποτε, ἡ ἄλλη δὲν βλέπει. Ἦρχισα λοιπὸν νὰ
ἐργάζωμαι καὶ νὰ πωλῶ τὰ κεντήματά μου. Δὲν συν-
διαλεγώμαι πλέον μετ' οὐδενός, ἀφ' ἧς ἔχασα τὴν ἀ-
δελφὴν μου. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγκωσιν καὶ δὲν δύναμαι
ν' ἀναγνώσω· πρέπει νὰ ἐργάζωμαι. Δὲν ἐξέρχομαι
εἰμὴ τὴν Κυριακὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον καθά-
ρον ἀέρα, ἀλλὰ δὲν ὑπάγω μακρὰν, διότι εἶμαι μόνῃ.

» Πρὸ τιμῶν ἐτῶν, ὅταν ἤμην νεωτέρα, ὠνειροπό-
λησα πολὺ, ἐδῶ, εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο, θεωμένη τὸν
οὐρανόν. Ἐπλήρωσα τὴν ἐρημίαν μου ὑπὸ μυρίων χι-
μαρῶν, οἵτινες συνέτεμον τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.
Τώρα εἶδος χαυνώσεως βαρύνει τὰς ἰδέας μου, δὲν
ὀνειροπωλῶ, δὲν βεβόησεν πλέον.

» Βνόσω ἤμην νέα καὶ ὀπωσοῦν εὐηδῆς, ἡλπίζα
τυχαίως μεταβολὴν τινα, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ ποῖαν, εἰς
τὸ πεπρωμένον. Τώρα εἶμαι εἰκοσιεννέα ἐτῶν. Ἡ
θλίψις πλέον τῶν ἐτῶν ἐμάρανεν τὸ πρόσωπόν μου. Τὸ
πᾶν τετέλεστο! Δὲν προσδοκῶ πλέον, δὲν ἐλπίζω,
ἐδῶ θέλω τελειώσῃ τὸν μονήρη βίον μου.

» Μὴ πιστεύης ὅμως ὅτι ἐδέχθη τὴν εἰμαρμένην ταύ-

της μεθ' ὑπομονῆς. Ὁχι, ὑπῆρχον ἡμέραι καθ' ἃς ἡ καρδία μου ἐπανίστατο, διότι ἐγήρασκε, χωρὶς ν' ἀγαπᾷ. Το νὰ μὴ ἀγαπάται τις, τοῦτο ἀκόμη εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ — εἶναι θάνατος. Νὰ σοὶ τὸ ἐμολογήσω; ἐγόγγυσα κακὰ τῆς Προνοίας... παρεπονέσθην, ἐπανέστην κατ' αὐτῆς.

» Ἀλλ' ὁ ἐσωτερικὸς αὐτοῦ θόρυβος παρήλθεν ὡς καὶ αἱ ἐλπίδες μου. Ἐνθυμούμαι τοὺς γλυκοὺς λόγους τῆς Μαρθας. « Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφὴ μου », καὶ δὲν μὲνει πλέον ἄλλο τι ἐν ἐμοὶ ἢ παθητικὴ ἢ ὑποταγὴ, ταπεινὴ τις αὐταπαρνήσις. Δέομαι συνελθῶς, ἀλλὰ κλαίω σπανιώτατα. Σεῖς δὲ, σεῖς εἰσθε εὐτυχῆς; »

Δὲν ἀπεκρίθην εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὁρσας. Τὸ νὰ ἐμιλήσω περὶ εὐτυχίας ἐνώπιόν της, ἦν τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὠμιλοῦν περὶ ἀχαριστοῦ φίλον ἐνώπιον ἐκείνων, ὅστις ἐλθισμον ἤσταν παρ' αὐτοῦ.

Μῆνας τινας μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου ταύτην, καθ' ὥραςιν τινα πρωΐαν τοῦ φθινοπόρου, ἤτομαζόμην νὰ ἐξελθῶ, ἵνα μεταβῶ εἰς τῆς Ὁρσας, ὅτε νέος τις ὑπολοχαγὸς τοῦ συντάγματος, ὅπερ ἐσταθμεύεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν, ἐν ᾗ κατώκουν, ἤλθε νὰ με ἐπισκεφθῇ· εὐρών με ἐτόιμην νὰ ἐξελθῶ, μοὶ προσέφερε τὸν βραχιονά του, καὶ διευθυνθὲν μετ' ἐμοῦ πρὸς τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς Ὁρσας. Τυχαίως ἐάληθα περὶ αὐτῆς, περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας μου, καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ὃν θέλω ὀνομάσαι Γεώργιον Δερβαλ, ἐφαίνετο ἡδυνόμενος ἐκ τῆς διηγησεώς μου, ἐβάδιζα βραδύτερον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν φαιδὸν οἶκον, τῷ εἶχον διηγηθῇ ἅσας τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρσας. Τὴν ἐθεώρησε μετ' εὐσπλαγχνίας καὶ συμπαθείας, τὴν ἐχαίρει ἤτε καὶ ἐμακρύνθη.

Ἡ Ὁρσα ἐν ἀμνηστῇ εὐρεθεῖσα διὰ τὴν παρυσίαν ἐνὸς ξένου, ὅτε μόνον ἐμὲ περιέμενε νὰ ἴδῃ, ἡ ρυθρίασεν ἐλαφρῶς. Ἀγνοῶ ἀν' ἣτο ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρυθρίματος τούτου, ἀλλ' ἡ ταλαινα κόρη μ' ἐφάνη σχεδὸν εὐχρῆς.

Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ποῖαι ἀόριστοι ἰδέαι διήλθον τὸ νοῦν μου· ἐθεώρουν ἐπὶ πολὺ τὴν Ὁρσαν, καὶ ἐπειτα εἰς τοὺς διαλογισμοὺς μου βυθισμένη, ἠγέρθη, ἔθεα τὴν χεῖράν μου ἐπὶ τῶν βροστῶν τῶν μαλίστων της, κατεβιάσατο αὐτοὺς· πλείοτερον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεῖων της. ἀγῆρσε μικρὸν μαῦρον βελούθον, ὅπερ εἶχον δεμένον περὶ τὸν λαιμόν μου, καὶ τὸ ἔθεσε περὶ τὸν τράχηλόν της, καὶ τέλος ἔλαβα ἄνθη τινα δι' ὧν ἐκόσμησα τὴν ζωὴν της. Ἡ Ὁρσα ἐμειδία, χωρὶς νὰ ἐννοῇ. Μ' ἐλύπη πάντοτε τὸ μειδίσμα τῆς κόρης, διότι οὐδὲν ὅλ' ἐρωτέρον παρὰ τὸ μειδίσμα τῶν δυστυχῶν. Φαίνονται μειδιώντες διὰ τοὺς ἄλλους, ὅχι δι' ἑαυτοῦς.

(ἀκολοθ.ῖ). II.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 406.)

—ο—

Τὸ ὅλος ἀπροσδόκητον τοῦτο ἰδὼν ὁ Καστιλῶν, ὡχρίασεν, ἠνέωξεν ὄμματα ἐξεστηκότα, καὶ ἀνηγέρθη, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ Κλαρίσσα ἐκθαμβος διὰ τὴν ἀνῆκουστον αὐθάδειαν τῆς θεραπευνίδος, ἠγνόει πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ἐκύταξε τὸν Καστιλῶν καὶ τότε μόνον εἶδε τὴν ταραχὴν, ὑφ' ἣς ἦτο κυριευμένος, καὶ πάραυτα σχεδὸν παράδοξος ἰδέα ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν της. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ὀργισθῇ κατὰ τῆς Ἀνθούλας, ἠρκέσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ μετρέουσιν φωνὴν τὸ αἷτιον τῆς διαγωγῆς της.

— Πάρετε ὀπίσω τὸ χαρτίον τοῦτο, κυρία, εἶπεν ἡ παιδίσκη, ἔλαβα ὡς πρὸς τοῦτο ὁδηγίας· ἔχουσι τὰ ὀμματα ἐπὶ τῆς εὐγενείας σου.

— Ἀνθούλα, νὰ μὴν ἐτρελλάθῃς;

— Δὲν νομίζω, κυρία, ἀλλ' ὅπως δήποτε, συγχωρήσατε νὰ εἰσαῶ δύο ἄσμα, ἅτινα θέλουν αἶς ἐξηγήσει τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Ἀνθούλα ἐξῆλθε, μεταδᾶσα εἰς τῆς δεσποίνης Ἀδρηλίας.

— Τί ὑπάγει νὰ κάμῃ εἰς τῆς θείας μου; ἐπιθύρυσεν ἡ κόμισσα, εἰς ἄκρον ἀποροῦσα, καὶ τί σημαίνει...

— Σημαίνει τοῦτο, κυρία, ὅτι τὴν ἐπαθα. Δὲν εἶναι χρεῖα πολλοῦ πνεύματος, ὅπως μαντεύσω δι' ἐπιτῶ θυμῷ συνωμοσίας ἀπρεποῦς.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδήματος εἰς τὸν ἐξώστην, τοῦ ὁποῦ ὑπερβάς ἐπιτηδεύει τὸ διαζῶμα, ἦτον ἔτοιμος νὰ γίνῃ ἄφαντος, καὶ μ' ὅλα ταῦτα στραφεὶς πρὸς τὴν κόμισσαν,

— Κλαρίσσα, ἀνεφώνησεν, ἐνῷ διὰ τῆς χειρὸς, ἣν εἶχεν ἐλευθέραν, τῇ ἀπέστειλεν ἀσπασμὸν ἐκφραστικόν· Κλαρίσσα ἡ τύχη, ἣτις προεδρεύει τῆς εἰμαρμένης εἶναι ἕνα διαβολόπαιδο. Ἐὰν μ' ἐσυγχώρει νὰ ἐπιτύχω τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἀν δὲν κατάρθωνα νὰ γίνω φρόνιμος ὡς τὸν Γρανδισῶνα. Ἐραστὴς καὶ κατεστραμμένος, δὲν ἐζήτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰμὴ δύο θησαυροὺς πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς βελτιώσεώς μου· τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν περιουσίαν σου. Μοὶ ὑπεξέφυγον ἀμφοτέρω, ἀλλ' ἐμολόγησε ὅτι ἐπλησίασα νὰ τὰ συλλάβω. Πλὴν ἔστω! ἄς πλεύσῃ ἡ ναῦς! ἀδιέφορον, κόμισσα, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, ὡς ἀπελπισμένος.

Ὁ Καστιλῶν ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλείοτε νὰ εἶπῃ καὶ κατέβη εἰς τὴν φραγκα, διότι ἡ θύρα ἣτις εἶχε κλεισθῇ ὑπὸ τῆς Ἀνθούλας προηγουμένως, ἡνοίγετο ἤδη.

Δ'.

Ὁφειλομεν νὰ εἰπώμεν πρὸς ἔπαινον τῆς Κλαρίσσης, ὅτι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ροβέρτου, ἐκυριεύθη ὑπ' ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεως.

Συνηθάμετο ἔλεγχον τινα οὐ μόνον τῆς συνεδήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς γυναικείας ἀλαζονείας της. Ἐν τούτοις, ἔπαρσις τις μετ' οἴκου μεμιγμένη εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς κόφρου, ἀλλ' ἱπποτικῆς κατὰ τι γυναικαρεσκείας τοῦ Ροβέρτου, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἀκατανόητος καὶ τολμηρὸς τρόπος καθ' ὃν εἰσῆλθεν, ἐπέφερον εἰς τὴν Κλαρίσσην στιγμιαίαν τινα ἐκχύσησιν. Ἦν δὲ αὕτη μάλλον παραφορά τις ἢ ἔρως. Ἀλλως τε, ἡ λύσις τῆς τόσο ἀλλοκότου καὶ τόσο ἀπροσδοκήτου ταύτης σκηνῆς ἐπανέφερε τὴν κόμισσαν εἰς ὁλοὺς τοὺς πρώτους της τρόμους. Ἦτον ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν ἐνὸς τῶν κακῶν ἐκείνων ὄνείρων, ἅτινα συνέχουσι τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις εἰς ἀορίστους ὁδούς, τῶν ὁποίων ἀκατα-